

[Kjær Rasmussen.]

grænser op til Warszawapagtområdet. Det er Washington Post fra den 31. oktober 1970, som kan berette om, at sådanne planer er under overvejelse, og jeg vil da gerne spørge udenrigsministeren, hvordan Danmarks holdning er i dette meget vigtige spørgsmål.

Endvidere er det bekendt, at NATO-rådet på sit møde i december godkendte politiske rekommandationer fra den nukleare planlægningsgruppe gående ud på, at atomminer ville være at placere eller at udlægge i bælteerne mellem Østersøen og Nordhavet, og at Danmark skulle kontrollere sin del af dette område. Jeg vil igen spørge udenrigsministeren og udbede mig hans kommentarer til disse bemærkninger.

Det må altså stå klart, at nødvendigheden af at fremskynde en konference om sikkerhedsproblemerne i Europa er stor, og vi kan kun beklage, at NATO-landene i realiteten forholder sig afvisende over for den finske regerings initiativ, der går ud på afholdelse af forberedende møder i Helsinki for alle interesserede parter.

NATO-tilhængerne har i et par år, nej, vist i hele denne regerings tid, talt meget om NATO som et afspændingsinstrument. Denne snak er ganske forstummet, og det er da også set fra vort synspunkt en ganske realistisk tavshed, der her kommer til udtryk. For det viste sig jo alligevel, at der ikke rigtig var kød på det ben om NATO som afspændingsinstrument.

Mit sidste spørgsmål til udenrigsministeren skal være dette — det er vist allerede stillet én gang i dag af fru Hanne Reintoft, men det kan være lige meget, udenrigsministeren kan få det igen —: hvordan er den danske regerings stilling til spørgsmålet om indkaldelse af en europæisk sikkerhedskonference netop nu?

Frode Jakobsen: Jeg mener, at det er en uskik med en sådan udenrigspolitisk debat, som skal dække hele feltet. Det fører til, at der spørges i øst og svares i vest, at ingenting bliver behandlet til bunds. Jeg skal derfor prøve at holde mig til ét emne og til det ene emne, som har været foranledningen til, at vi i det hele taget har fået denne debat: den ulykkelige situation i Indokina.

Det bliver sagt tit fra bestemte hold, at vi

ikke skal interessere os for det fjerne, for Asien, Afrika, Latinamerika, det er en ufarlig form for udenrigspolitik, nej, vi skal interessere os for det nære, for Europa osv. Sidst var det økonomiministeren, som overraskede ved nærmest hånlige taler om interessen for Asien og Afrika. Når jeg siger overraskede, så er det, fordi det jo ikke er så længe siden, at den samme økonomiminister var formand for u-landsstyrelsen, for et organ, der har det ene formål at vise interesse for de fjerne lande. Det tyder på, at man let kan skifte mening, når man bliver minister. Men når jeg vil tale om Vietnam, så er jeg på en måde enig med økonomiministeren, for det er ikke først og fremmest Vietnam, det gælder. Det er rigtigt, at det er begrænset, hvad vi kan gøre dér. Nej, det er det helt, helt nære, det er betydningen af denne krig for det danske folk, for vores tænken, for vores selvrespekt.

Udenrigsministeren har udtrykt sin bekymring over det, der sker i Vietnam, og jeg har spurgt: hvad skal man med den? Der er jo ingen i verden, som ikke er bekymret. Der er måske ikke nogen, som er lige så bekymret som Nixon. Der er i hvert fald ingen, der har grund til at være mere bekymret.

Der er en sølle amerikansk løjtnant, som i dag står foran en domstol, og folk er optaget af, om han vil blive frikendt eller ikke. Der er ingen frifindelse mulig. For bliver mr. Calley frikendt trods drabet på de 102 uskyldige, med en desto mere knusende vægt falder dommen så over USA selv. For det er jo ikke grusomhederne, der kan benægtes; eller som nogen tør benægte. Nej, en frikendelse kan kun betyde det ene: at det bliver slået fast, at sådanne myrderier er noget normalt, som man anerkender i USAs krigsførelse. Man spørger sig selv, hvordan en sådan forrælse er mulig. Calley har selv givet svaret. Han følte ikke, at det var mennesker, han slog ihjel, det var bare fjender. Det er vel at mærke ikke anklagen mod ham, det er hans forsvarers gengivelse af hans opfattelse.

Når man siger: ikke mennesker, så menes der nok også, at det er ikke hvide mennesker. Man fortæller, at man kæmper for sydvietnameserne mod nordvietnameserne, men det er jo ikke sandt, for det går klart igennem det hele: foragten for alle vietnamesere, nordvietnamesere og sydvietnamesere.